

Atasının yolu ilə getdi və geriyə zəfərlə döndü

Müharibənin nə olduğunu filmlərdə görmüşdü. Və bir də Birinci Qarabağ müharibəsinin iştirakçısı olmuş atasından eşitmişdi ki, müharibənin alovu, şiddəti ilə yaşayanlar onun qan qoxusunu ömürboyu özləri ilə daşıyırlar.

Bütün bunlar bəzən ona reallıqdan uzaq görünürdü. Bəzən də ona elə gəlirdi ki, atasının dediklərini ruhunda daşıyır. "Vətən", "torpaq", "qələbə" və bu qəbildən olan digər sözlər onun doğulub böyüdüüyü evdə atasının dilindən çox səslənirdi. Bəlkə də bu səbəbdən uşaq yaşlarından ürəyində bir müharibə səhnəsi qurmuşdu. Nə vaxtsa onun reallaşacağına inanmışdı.

Böyüdükcə hiss edirdi ki, həmin səhnə ürəyində yuva qurmaqla yanaşı, həm də yaddaşına hopub. Hərdən yaddaşındakı bu səhnəni silməyə çalışsa da, mümkün olmurdu. Özü uydurmuşdu axı. "Bəs nə zaman düşmən üzərinə gedib torpaqlarımızı azad edəcəyik? Görəsən müharibəyə başlayacağımız günü görəcəyəmmi?" kimi suallar hər zaman beynində dolaşır, cavab gözləyirdi. Nəhayət, 2020-ci il sentyabrın 27-də suallarının cavabını aldı. Oktyabrın 20-də isə arzusuna qovuşdu - həmin gün döyüşə yollandı...

Xaçmazın Maksudkənd kəndindən yola çıxan Namiq Ağadadaşov Tərtər, Suqovuşan, Talış kəndləri uğrunda gedən döyüşlərdə iştirak edərək taleyinə şərəfli bir döyüş yolu yazdı. Bu yolda nələr görmədi?! Bir vaxtlar ürəyində qurduğu müharibə səhnəsini real yaşadı, düşmənlə üz-üzə gəldi, səngərin soyuğu canına hopdu, günlərlə yatmadı, amma düşməni məhv etmək, torpaqlarımızı onların əlindən geri almaq istəyi bütün bunlara üstün gəldi, ölümün gözünün içinə dik baxdı, qorxmadı. Çünki Birinci Qarabağ müharibəsində döyüş yolu keçmiş atası Natiq Ağadadaşov onu savaşa yola salanda demişdi: "Qorxma, oğlum, erməni elə də güclü deyil. Silahını möhkəm tut, o, sənin yol yoldaşın, dostun, sirdaşın olacaq. Bilirsən ki, dost dostu darda qoymaz". Namiq isə qorxunu hələ 2013-2014-cü illərdə Xocavənd və Ağdam rayonlarında - düşmənin 52 metrlik məsafəsində həqiqi hərbi xidmət keçərkən üstələmişdi.

Amma döyüş yolu nə qədər şərəfli olsa da, təhlükəli və qan-qadardır. O yolda addımlayanların ürəyində Vətən sevgisi, torpaq məhəbbəti, millət eşqi daim yanmalıdır ki, Namiq də həmin igidlərdən

oldu. Deyir ki, Vətən yolunda şəhid olmaq xoşbəxtlikdir: "Müharibə bitir, sən isə heç bir zaman onu yaddan çıxarmırsan, daha doğrusu, çıxara bilmirsən. Mən şəhid olmadım. Bunu Allahın lütfü hesab edirəm. Müharibənin bitməsinə bir gün qalmış yaralandım, kəllə-beyin zədəsi aldım. Bu gün də baş-beyin pozulmasından, güclü sinir ağrılarından əziyyət çəkirəm, 3-cü qrup əliləm. Amma bilirəm ki, ömrümün sonunacan zəfərdən sonra doğulan və general Polad Həşimovun şərəfinə adını Polad qoyduğum oğlumun gözünün içinə dik baxacam, onun fəxr və qürur yeri olacam. Nəcə ki, mən atamla fəxr edirəm, qürur duyuram".

44 günlük savaşa Müzəffər Ordumuz Azərbaycanın hərbi salnaməsinə hər gün bir qələbə yazdı. Vətən müharibəsində Müzəffər Ali Baş Komandan İlham Əliyevin qətiyyəti, iradəsi hər bir əsgərin əlindən tutdu, onların döyüş ruhunu artırdı. Həmin günlərdə Ali Baş Komandanın "Qarabağ Azərbaycandır!" hayqırtısı Vətən şüarı idi. Beynində, zehnində kök atan bu sözlər Namiqi də ruhlandırdı. Bu gün də böyükdən-kiciyə hər kəsin dilində əzbər olan bu şüardakı "Qarabağ" və "Azərbaycan" sözlərindən müqəddəs bir söz varmı? Yoxdur! Dünyanın hər yerində yaşayan soydaşlarımız belə həmin günlər bu iki kəlmənin seyrində idilər. Namiq də bu sözlərin cazibəsi, Vətən sevgisi və düşməne nifrət hissindən doğan bir gücün təsiri ilə qorxmaz, cəsarətli Azərbaycan əsgəri olaraq düşməni torpaqlarımızdan qovanlardan, "Suqovuşanın azad olunmasına görə", "Vətən uğrunda", "Vətən müharibəsi iştirakçısı" medalları ilə adını Vətən müharibəsi tarixinə yazan minlərlə Azərbaycan oğlundan biridir.

Züleyxa ƏLİYEVƏ,
"Azərbaycan"